

בירור

אברהם שמואלי

לאחר מעט בירורים החלטתי להתקשר אליה.

"הלו?"

"שלום, מדבר אברהם שמואלי, החבר של רועי..."

"אה, מה שלומך?"

"בסדר גמור, יהיה נח לך אולי לצאת היום?"

"בעיקרון, כן. אבל, יש לי רק שאלה אחת שאני רוצה לשאול אותך קודם, בסדר?"

"אממ אוקי..."

"אז טוב, איך אתה רואה את שולחן השבת שלך?"

"טוב, את תדליקי נרות, ותהיה לך מטפחת לבנה כזאת מסביב לשערות. נזמין איזה אוכל סיני שאת תבחרי, ונשב לראות ביחד ארץ נהדרת. הילדים ילכו לבלות עם החברים שלהם, השניים הגדולים יצאו לעיר ושתי הקטנות יישארו בשכונה.

זה יהיה הלילה השקט שלנו ביחד. אני אגיד לך שאת הכי יפה בעולם ושאת הכי אוהב אותך בעולם, ואת תגידי לי שגם אני הכי יפה בעולם שאת הכי אוהבת אותי. אנחנו מדי פעם נצפה בטלוויזיה, אבל באמת זה לא יעניין אותנו, כי אנחנו בכלל נהנה להיות אחד עם השני, להגיד דברים נחמדים אחד לשני ולהסתכל אחד לשני בעיניים ודברים כאלה. זה מאוד יפה, כי אנחנו נשואים כבר כמעט תשע-

עשרה שנה ועדיין מאוד מאוד אוהבים. אמנם זה לא כמו פעם, לא שזה פחות אבל בדרך אחרת. כלומר, אין כבר סערת רוחות כזאת ואנחנו אוהבים יותר לדבר ולשתוק ביחד שזה מאוד נחמד ומעודן.

אני אגיד שהעיניים שלך יפות מאוד וזה עושה לי צמרמורת. את תגידי שכבר אמרתי לך את זה איזה אלף פעמים, ואני אגיד שאני יודע אבל זה באמת עושה לי צמרמורת. את תחייכי ותגידי לי שאני חמוד, וזה יעשה לי הרבה פרפרים בבטן כי רבנו ביום רביעי ומאז לא אמרת לי שאני חמוד וזה הדאיג אותי. אבל כשאת אומרת לי שאני חמוד אני יודע שהכול בסדר. תמיד במקרים האלה אני אפחד שאת חושבת שאני אומר לך דברים יפים רק כדי לפייס אותך, אז אני אגיד לך את זה, ואבטיח לך שאני אומר הכול בכנות אמיתית. את תעני לי שאת יודעת ותחייכי את החיוך החמוד שלך, החיוך שאת לא מראה את השיניים, אלא מחייכת לעצמך. אני אביץ שאת מאמינה לי, כי אני אדע בדיוק מה החיוך הזה אומר. אחרי זה אנחנו נשתוק קצת, ושנינו נהיה מחויכים כי יהיה לנו טוב.

בדיוק אז יתחיל מערכון של טל פרידמן, והוא יהיה כבר די זקן עם עוד איזה קומיקאי צעיר שאפילו לא נזכור איך קוראים לו. זה יהיה הקטע האהוב עלינו, כי גם בעוד עשרים שנה הקטעים שלו יהיו היחידים שמצחיקים שם. אחר כך נמשיך לדבר סתם ככה על דברים. אנחנו נספר אחד לשני הכול על השבוע שחלף. מי היה בעבודה, מה הוא לבש, על מה דיברתם. הכול. כי כל דבר שקשור אלייך יעניין אותי, וכל דבר שאני עושה יעניין אותך, ואף פעם לא נשתעמם באמצע שיחה שלנו. כי הכול יעניין אותנו אחד בשני.

אז שירוש תיכנס ויראה כאילו היא בכתה קודם, ובכל מקרה היא לא תראה שמחה. אני אשאל אותה "שירוש, קרה משהו?", והיא תגיד שלא אבל תמשיך לעמוד מולנו בסלון. אני אדע שקרה משהו, אבל גם שילדות מתבגרות לא רוצות לספר לאבות שלהם דברים. אבל את תקומי אליה ותתני לה חיבוק גדול כזה שאפילו לי את לא נותנת, ותגידי לה "שרון, סתם עוד בן טיפוש", ו"אוי שירולט שלי, אוי שירולט שלי". אני אראה שהחיבוק שלך מאוד מחזק אותה.

אלו יהיו הרגעים שבהם אני הכי אעריך אותך, כי אני לא הייתי יכול לעשות את זה, ואני אדע שכל החינוך של הילדים הוא בזכותך. אני אוהב אותך מאוד ברגע הזה, וארצה לנשק אותך נשיקה מאוד מאוד חזקה וגדולה. אני אחכה שתסיימי לחזק את שירוש ושהיא תלך לחדר שלה. אז כשתשבי לידי אני אביא לך את הנשיקה החזקה והגדולה הזאת."

"טוב, אני לא יודעת, זה לא נראה לי מתאים. חוץ מזה נראה לי שאני רוצה בכלל חמשה ילדים."

"אה..."

"אז ביי".